

Můj příběh se podobá mnoha dalším. Často vidím kolem sebe lidi, kteří procházejí, prošli nebo se chystají projít podobnými rolemi jako já a můj manžel a znova a znova věří stejným lžím a dělají stejné chyby, které si začnou uvědomovat většinou, až když je už pozdě a nedají se vrátit zpět. Kolik lidí si ve svém životě řekne: "Kdybych mohla žít život znovu, to a to bych určitě udělala jinak." Jenomže každý máme jen jednu šanci prožít svůj příběh života a každý z nás se mockrát za život dostává na různá rozcestí, kde se musí rozhodnout, kam a jak půjde po té své životní cestě dál. Vím, že většina z nás neradi přijímáme napominání a rady starších, co je dobré a na co si dát pozor. K mládí patří chuť zkusit si vše po svém, trochu něco risknout, dělat věci jinak. Zvu tě k nahlédnutí do části mého života.

Začátek krásné pohádky

Bylo mi sedmnáct let, když jsem poprvé viděla svého budoucího manžela Jirku. Na čtrnáctidenní brigádě jsme šli s partou asi pěti holek ze třídy do kina a jedna z mých kamarádek se tam potkala se svým spolužákem ze základní školy, který šel do kina také s partou kamarádů. Rychle jsme se vzájemně spřátelili a z kina nás šli kluci vyprovodit na ubytovnu. Přiznám se, že až když se s námi loučili, všimla jsem si menšího, modrookého kluka, který se na mě dlouze, pronikavě, ale moc hezky díval. V té době jsem už rok chodila s Ondrou. Ten vztah byl ale takový nijaký, bydlel daleko a vídali jsme se jen občas a spíše si často psali nebo telefonovali.

Uplynulo půl roku, během kterého se rozpadl vztah s Ondrou a několikrát jsme se jako parta kamarádů sešli s „klukama z brigády“ na různých předmaturitních akcích. Toužila jsem, stejně jako většina dívek, po „princi“, který by o mě dokázal bojovat. A to Jirka dokázal. I když jsem maturitní ples, kam pro nemoc nemohl přijít, protančila s jiným klukem z party, nakonec si mě Jirka svojí upřímností a cílevědomostí vybojoval. Na dalším plese, kam mne pozval, jsme spolu začali chodit a dali si první pusy.

Oči

Znám oči, které když potkám
vždy s úsměvem mě pohladí.
Znám oči, kterých když se zeptám
s láskou mi odpoví.

Ty dvě oči – modré studánky
pravdivou vodu v sobě mají,
ty dvě oči – někdy dvě hádanky
i srdce zahřejí.

Znám oči, ve kterých se štěstí
a velká láska skrývá.
I mé oči ti teď říkají,
že mám tě moc ráda.

Začala se krásná pohádka, nádherný upřímný vztah z obou stran. Jediný kámen úrazu byl, že jsme nebyli věřící, neznali jsme Boha a jeho rady pro zamilované. Neměli jsme ani kolem sebe nikoho, kdo by nám správně poradil, pomohl, vedl. A tak jsme lehko naletěli hned několika lžím najednou. Měřítkem pro nás bylo, co vidíme kolem sebe a po čem toužíme, popřípadě jaké mantinely nastavili naši rodiče. Moje maminka mi v dobrém úmyslu radila, že musím svého budoucího manžela poznat i sexuálně ještě před svatbou, abych věděla, jestli s ním budu šťastná, to je, jestli si budeme vyhovovat. Ohraničení bylo až po osmnáctém roce a samozřejmě pokud náš vztah myslíme opravdu vážně.

A tak nás ani nenapadlo, že sexuální soužití partnerů Bůh připravil až pro manželství. Měli jsme se rádi, mysleli náš vztah upřímně a chtěli se vzít. To byly pro nás dostatečné důvody, abychom ve vzájemném poznávání (i tělesném) šli dál a dál.

Sladká láska

Mám rád, mám ráda
- ta slova chutnají sladce
jako čokoláda.
Po jarních květech voní,
v zimě zas rolničky v nich zvoní,
neznámá touha tě pak honí,
ona chce být u něho a on zase u ní.

Najednou svět se celý změní,
smutný je, když ten druhý tu není,
někdy láska i slzy uroní,
však bláznivé kouzlo v ní zůstává.
Vždyť mnohem více slovo láska ukrývá!

Štěstí a úsměv na tváři,
oči, jenž se vždy rozzáří,
když vidí toho, na koho myslí stále.
Chtěli by jít jen spolu dále.

Dlaň s dlaní se spojí,
snad se jen dva blázni bojí,
že neznámý vítr je zas odvane pryč,
když konečně našli k druhému srdci klíč.
Chtějí být u sebe blíž a blíž,
cítit druhého teplý dech zas,
ponořit se do řeky lásky
- do řeky krás.

Měla jsem pocit, že pokud mám Jirku doopravdy ráda, nebudu mu přece bránit, když mě chce více tělesně poznávat. Oba jsme věřili a naše okolí nás v tom ve většině jen utvrzovalo, že je to jedno, kdy spolu začneme sexuálně žít – před svatbou nebo po svatbě. Měli jsme před sebou studium na vysoké škole, tak jsme se dohodli, že se vezmeme až po státnicích. Svatbu jsme nespojovali s naplněním vztahu dvou lidí, kteří se mají rádi a rozhodli se závazně si odevzdat své životy a spojit je v jedno tělo. Pod pojmem svatba jsme měli v představě velkou hostinu pro všechny příbuzné, což znamenalo hodně velkou finanční i časovou zátěž a potom společně sdílenou domácnost, což u nás nepřípadalo v úvahu, protože jsme studovali každý jinou vysokou školu v jiném městě. S tělesným spojením naplno jsme ale rozhodně tak dlouho čekat nehdrali. Podvědomě jsme cítili, že náš první sexuální zážitek přece jenom bude důležitý zlom v našem společném vztahu a proto jsme vše dlouho a pečlivě plánovali. Rozhodli jsme se s Jirkou jet na společnou letní dovolenou k moři v Bulharsku, kam jela i moje starší sestra se svým manželem na svatební cestu. Peněz moc nebylo, tak jsme zvolili nejlevnější variantu – vlastní stan pro dva. Jirkovi rodiče nám ho pomáhali u příbuzných shánět. Zpětně si uvědomuji, že vlastně moji i Jirkovi rodiče věděli, že se chystáme začít spolu s Jirkou žít jako manželé, přestože jsme ještě neměli svatbu a náš vztah není ještě dostatečně vyvrálý, ale všichni k tomu v tichosti kývli. A tak jsme paradoxně měli svatební cestu o několik let dříve než svatbu. Je pravda, že po svatbě na svatební cestu nebyl ani čas, ani prostředky a snad ani chuť. Ale to předbívám události.

Milování

Dva blázni
spolu pevně spjati
na malém ostrůvku
- čím menší, tím líp.
Jsou jen oni
svět kolem zmizel
- snad jen na chvíli

a moc si chtějí říct.

Záplava štěstí,
lásky, citu přemíra,
nic neexistuje,
jen jeden druhého vnímá...

Předčasně utržené ovoce

Čím víc jsme se před první společnou dovolenou na sebe těšili, tím větší postupně přicházelo zklamání. Pamatuji si, jak se náš vztah změnil, když jsme jeden druhému vzali to, co nám ještě nepatřilo, ale co jsme si měli darovat až po svatbě. Utrhli jsme nezralé ovoce, a tak místo sladké, krásné chuti, nám přinášelo jen chvilkovou radost doprovázenou trpkostí, hořkostí, kyselostí. Od té doby jsme se začali často hádat, byli jsme strašně nervózní a podráždění, když jsme se neviděli, ale i když jsme se viděli, neobjevovali jsme charakter a vlastnosti jeden druhého, ale svá těla a rozcházeli se prázdní. Oba jsme bydleli na vysokoškolské koleji, ale každý v jiném městě. Nejčastěji jsme se proto vídali o víkendech u jedněch z našich rodičů. Tam nervozita ještě více gradovala, protože se zvětšovalo napětí, jestli chvíle času věnovat nám dvěma nebo také rodičům, kteří to samozřejmě vyžadovali. Stávalo se téměř pravidlem, že jsme se o víkendu pohádali a pak, když jsme během týdne byli každý jinde, psali jsme si omluvné dopisy. Ráda jsem dříve jezdila s partou kamarádů ven do přírody, ale Jirka chtěl volné dny trávit jen se mnou nebo se mnou a svými přáteli. Těžko jsem nesla, že bych se měla už navždy rozloučit se všemi přáteli a být jen pro Jirku. Občas jsme sice zkusili jet na nějakou akci společně, ale pokud to bylo s lidmi, které jsem znala jen já, většinou to nedopadlo dobře. Nechtěla jsem, aby se Jirka na mě zlobil a tak jsem se mu snažila ustupovat. Postupně jsem však začala ztrácet všechny dřívější přátele.

Dvoji tvář

Občas ti nerozumím
a hodně se bojím,
že máš dvoji tvář.

Jednu jasnou, plnou lásky,
druhou hrubou, bez nadsázky.
Jednu mám ráda
tu chtěla bych jen líbat.
Druhou nenávidím,
před ní musím uhýbat.
Já chci jen tu dobrou znát
a nechci se pořád bát,
že prohraje s tou druhou,
i když třeba jen na chvíli pouhou...

Často jsme i přes týden nemohli bez sebe vydržet a vypouštěli ve škole různé odpolední přednášky a rozjeli se za tím druhým. S tím byly ale téměř vždy spojeny velké problémy, protože jsme od sebe byli vzdáleni 100 km a šlo nám hlavně o to, abychom byli někde sami. Tak jsme nejednou lhali a riskovali vyhazov, když jsme se snažili dostat přes vrátnici na kolej jeden k druhému. Postupně jsme měli pocit, že si čím dál tím méně spolu rozumíme a že se vlastně ani nemáme tak rádi, ale přitom jsme byli k sobě připoutáni zvláštním poutem spojení muže a ženy v jedno tělo. Začali jsme si více všimnout jiných mužů a žen a zdálo se, že si s nimi určitě lépe rozumíme než spolu. Prožívala jsem velký rozpor a sama sobě jsem vyčítala: "Eriko, jakto že vlastně víc myslíš na jiného muže než na Jirku." Měla jsem pocit, že jsme se až příliš brzy a nerozvázně připoutali jeden k druhému.

Zmatek v srdci

Milióny dešťových kapek
a v srdci divný zmatek.

Myslím na toho,
který mi je vzdálenější než moře
a čím víc vzpomínám,
tím je mi hůře.

Proč se mi jiný v hlavě plete,
než ten, co mi má navléknout prstýnek?
Mám ze všeho zmatek
a dál spřádám nit' plnou vzpomínek.

V té době jsem zjistila, že jsem otěhotněla. Oba jsme ještě studovali. Uvědomila jsem si další lež. Není pravda, že žena nemůže otěhotnět, když používá antikoncepci. Začala se narychlo chystat svatba. Moje maminka se jí téměř nemohla účastnit, protože byla v té době těžce nemocná. Já jsem měla plno starostí s přestupem na jinou školu ve městě, kde studoval můj manžel, abychom mohli bydlet spolu na manželské koleji. A tak nejkrásnější den – den svatby, který je vyvrcholením každé správné pohádky, na který se těší snad každá dívka, kdy je opravdu tou nádhernou princeznou a kdy se s láskou v srdci a v důvěře odevzdává svému milovanému vyvolenému princovi, jsem prožila s úzkostí, se zmatkem v srdci a ukápala i nejedna slza. Z krásné pohádky zbyla nakonec zmatená, zamotaná povídka, kde nebyly jasně dané pravdy ani postavy.

Lod'ka

Jsem lod'ka,
která hledá svého kapitána.
Sama se teď zmítám
na rozbouřeném moři.

Houpu se bezradně na vlnách
a volám S.O.S.
- volám tebe.

Až přijdeš, dáš všechny síly
a vytáhneš mě z hladiny zmatku?!
Pak spolu poplujem k přístavu,
poplujem k našemu sňatku...

Poznání dobra a zla

Teprve o pár let později, kdy vrcholila krize našeho manželského vztahu i moje osobní, jsem poznala, že existuje duchovní svět, kde je Bůh, milující Otec, který pro mě chce to nejlepší, ale také satan, který se mě snaží obelhávat a všemožně ničit a škodit.

Během svého života jsem poznala na sobě nebo na druhých dívkách či ženách kolem mne mnoho satanových lží. Vždyť sám Ježíš Kristus upozorňuje lidi: „...On (d'ábel) je vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži.“ (Jan 8, 44). A apoštol Petr k tomu v Bibli dále dodává: „...Váš protivník, d'ábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil.“ (1. list Petruv 5, 8). Ježíš připodobňuje satana také ke zloději, který přichází jen aby kradl, zabíjel a ničil. (Jan 10, 10).

Ale tento verš našťěstí pokračuje a ukazuje nám východisko z této hrozné situace. Ježíš o sobě říká: „Já jsem přišel, aby měli (lidé) život a měli ho v hojnosti. Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce (lidi).“ Škoda, že jsme neznali tyto duchovní skutečnosti dříve! Kolik problémů, starostí a zranění jsme si s manželem mohli ušetřit, kdybychom se nechali vést dobrým, milujícím pastýřem – Pánem Ježíšem Kristem!

Chtěla bych se s tebou podělit o některé lži, které satan nejčastěji našeptává a vkládá do mysli právě nám, aby nás na cestě sexuální čistoty oklamal, podvedl a svedl.

Setkala jsem se s názorem, že s klukem začne dívka doopravdy vážně chodit, teprve když s ním má sexuální vztah. Do té doby je to prý jenom přátelství. Na moji námitku, že tento názor nesdílím, mi kamarádka odpověděla: „Vždyť to tak všichni dělají!“ Má zčásti pravdu. Uvědomuji si, že ovoce této i dalších lží často vidíme okolo sebe. Co na to říci? „Zkus jít proti proudu!“

Znáš taky tu myšlenku, která lstivě chlácholí naše svědomí? – „To nic. O tom nikdo neví. Odehrává se to jenom v mé mysli.“ (např. sexuální představy o někom, příliš častá myšlenka na někoho apod.) *Jak častý omyl!* Z malého nekontrolovaného ohýnku se brzy stává velký požár, který nadělá mnoho škody a který často nezvládneme již sami uhasit. S tím souvisí pornofilmy, pornočasopisy, ale i různé sexuálně zaměřené věci např. na internetu, které třeba i v úplném soukromí do sebe necháme vpustit.

Je to jako jed, který nás postupně otravuje, bere svobodu, až zabíjí. Nevěř, že jednou něco zkusit, znamená – nic se neděje. Čím dál zajdeš, tím víc tě to stáhne a pak už nemáš sílu se z toho vymanit. Je to jako by tě někdo omotával provázkem – první omotání (když si to včas uvědomíš) roztrhneš. Ale čím víc tě omotává, tím máš menší šanci se z toho vymanit a ztrácíš svobodu! Snažme se rozeznávat satanovy útoky včas a hned od začátku s nimi bojovat! (Jan 8, 34 „Každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu.“) Když se nám podaří udržovat si neustálé propojení s Bohem (to neznamená stále se jen modlit a nic jiného nedělat, ale udržovat každodenní spojení v modlitbě a čtení Božího slova), máme šanci včas útoky rozeznat a bránit se jim. Mám zkušenost, že nejlépe je pokušení uvést „do světla“, tzn. nazvat ho před Bohem pravým jménem (např. přiznat v modlitbě, že se mi někdo líbí, že mě přitahuje apod.). Někdy mi stačí se pokušení (myšlenky) jen zřici a vyznat pravdu. Já v takové chvíli třeba i nahlas říkám: „Já chci žít v čistotě před lidmi i před Bohem!“ Nebo vyznávám některé biblické verše – např.:

Jan 8, 36: „Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.“

Prísloví 14, 27: „Bázeň před Hospodinem je zdroj života, pomůže uniknout léčkám smrti.“

Jakub 4, 7: „Podříd'te se Bohu, vzepřete se d'áblu a uteče od vás.“

Galatským 5,1: „Proto st'ujte v té svobodě, kterou nám vydobyl Kristus, a nezaplétejte se znovu do otrockého jha.“

Římanům 6, 11: „Jsme mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši.“

(verše parafráze CEP)

Jistě by se v Bibli dalo najít ještě daleko více veršů ke konkrétní situaci a pokušení. Možná to zní až neuvěřitelně, ale když upřímně vyznávám tyto a podobné verše (převádím si je do první osoby, abych sobě i zlému dala jasně najevo, že je беру za své), vždy se mi uleví a tlak pokušení poleví. Vždyť i Pán Ježíš, když ho d'ábel na poušti pokoušel, odpovídal biblickými verši (Božím slovem) a tím d'ábla umlčel. Někdy se ale pokušení po čase stupňuje nebo častěji opakuje a člověku dochází síla bojovat. Velmi pomáhá svěřit se kamarádce, která žije v sexuální čistotě a které opravdu důvěřujeme. Ve dvou se na modlitbách lépe bojuje a také když se má člověk před někým k něčemu přiznat, najde víc síly s tím bojovat a nepropadat tomu, zvlášť pokud jsou myšlenky pokušení příjemné.

Někdy to může znamenat i udělat nějakou změnu ve svém životě. Například jsem přestala chodit do jednoho obchodu a vzdala se nabízené možnosti dostávat protekčně to nejlepší zboží, protože pohledný a až příliš milý pan prodavač mě při každém nákupu vyprovázel úsměvy a dlouhými pohledy, které mě značně znervózňovaly.

Bůh mě učí, že nejlépe je všemu předcházet - např. vhodným oblékáním, výběrem přátel a míst, kam chodíme, pečlivým výběrem toho, co „ do sebe necháme vpustit“ a i prací, která nás baví a dostatečně nás zaměstnává.

Stalo se ti, že jsi měla v mysli podobné myšlenky, jako některé z těchto výše napsaných? Nebo jsi snad některým z těchto lží už i uvěřila (jako já kdysi)? Vždyť jak často to, koneckonců, vidíme všude kolem sebe! Ale vidíme i ta poraněná srdce dívek a žen, krvácejících ze všech stran, která ztratila naději, že existuje ještě NĚKDO, kdo by je měl doopravdy rád? Kdo by nezneužíval jen jejich krásy, přitažlivosti, ženství k svému prospěchu, ale byl ochoten dívku (ženu) chránit a milovat bezpodmínečně, mít na ni vždy čas a chápavě ji vyslechnout, povzbudit, třeba i poradit?! Kdo by byl ochoten za nás položit třeba i život, kdyby to bylo potřeba? Která žena (jakéhokoli věku) po tom netouží?

Ano. I já jsem po tom velice toužila a toužím, ale zjistila jsem, že toto vše mi nemůže dát žádný muž (i kdyby to byl sebelepší vysněný „můj princ“). Ani já nedokážu naplňovat všechny potřeby svého muže, i kdybych sebevíc chtěla. Ta zjištění pro mě byla tvrdá, nelítostná, beznadějná.

Potrhané korálky

Něco se nám hroučí
něco padá do hloubky,
něco se ztrácí,
jak potrhané korálky.

Hledám korálek po korálku,
to vždy, když ukončíme hádku,
pak si společně sedneme
a navlíkáme znova.
Snad je málo pevná niť.
Nebo proč za chvíli nastane hádka nová?

Něco nám chybí,
i když jsme jenom spolu,
rtuť na teploměru lásky
divně klesá dolů.

A přesto vím,
že nechci tě ztratit.
Je to jenom krize,
za kterou musíme platit?

Bráním se, peru s tou hloupou představou,
že se naše cesty jednou rozejdou,
ale neprohrajem tenhle boj najednou...?

Ale v té největší beznaději, kdy stačilo opravdu málo, aby se rozpadlo i naše manželství, zasáhl do mého života Bůh a nabídl mi to, po čem jsem tolik toužila – stálou pozornost, dokonalou lásku, všudypřítomnou ochranu a odpuštění. A Bůh mi nabídl ještě víc. Když jsem mu v pláči vyznala svůj špatný život, své hříchy a rozhodla se odevzdat svůj život Ježíši Kristu, začal proměňovat nejen mě, ale i lidi okolo mě.

Díky

Dlouho jsem tě hledala, Bože
a nevěděla, že stojíš tak blízko...

Dlouho jsem tě hledala, Bože
a marně tápala v láskách k mužům,
v kamarádkách vztazích, v přírodě.

Dlouho jsem tě hledala, Bože,
ve smyslu života a v pravdách,
které mě učili mí nejbližší.

Dlouho jsem tě hledala, Bože,
ale jako dým se mi rozplývala
každá cesta za tebou,
jakmile jsem jen trochu měla pocit,
že už tuším správný směr.

Dlouho jsem tě hledala, Bože
a bořila se čím dál víc
do hlubin hříchu, bezmoci a samoty.

Dlouho jsem tě hledala, Bože
a když jsem vzdala všechny své síly
v úplné beznaději
- Ty jsi přišel se svou milostí
a ukázal mi tu jedinou správnou cestu k tobě
- JEŽÍŠE KRISTA.

ON mě vzal za ruku
a vyvedl za všeho toho bahna,
ve kterém jsem se topila
a zahrnul mě svojí
LÁSKOU, POKOJEM a RADOSTÍ.
Děkuji!

Bůh mi ukazoval v Bibli, jaké má být srdce ženy, jaká dává pravidla pro společné soužití muže a ženy, začal uzdravovat hluboká zranění moje i mého manžela. Z jeho milosti po náročném, ale vcelku krátkém čase, uvěřil i můj manžel.

Bůh mě nechává i dnes občas projít různými zkouškami, ale vždy, když jsem k němu v úzkosti, s pláčem nebo prostě s nadějí, že mi pomůže, volala, VŽDY mi pomohl, zasáhl, změnil buď můj pohled na věc (člověka) nebo okolní situaci či lidi kolem mne. Víím, že mu mohu ve všem důvěřovat a učím se každý den odevzdávat do jeho náruče.

Jediné, čeho opravdu lituji je, že jsem se tak dlouho nechávala oklamávat satanem a nadělala sobě i druhým lidem tolik problémů a starostí. Ne že by se satan už nyní nesnažil mě obelhávat, vždyť je to "otec lži" a "obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil" (1. list Petřův 5, 8). Ale už víím, že patřím Kristu Ježíši a ten za mě na kříži vybojoval nejen můj život a čistotu, ale pomáhá mi v každém dni vybojovávat menší i větší bitvy. Nemáme nikde v Bibli zaslíbeno, že když odevzdáme život Ježíši, že budeme vždy v pohodě, že satan už na nás nebude útočit. NAOPAK! Jako křesťanky jsme pro satana terčem. A zvláště pokud chceme, navzdory svému okolí, žít v čistotě. Ale máme zaslíbeno, že na boj nebudeme samy, dokonce pokud se budeme držet Ježíše, BUDEME VÍTĚZI!!!

Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!
(1. Korintským 15, 57)

Moje milá přítelkyně...

Nenechej se obelhávat satanovou lží! Modlím se za tebe! Buď silná a statečná v boji o svou čistotu! Nenech si zkazit tu jedinečnou, krásnou pohádku se svým „princem“! Určitě to stojí za to. A nejsi na to sama. Bůh ti chce jako milující Otec pomáhat, chránit tě a vést, abys byla šťastná!

Chci tě teď poprosit. Ztiš se před Bohem a podívej se do svého nitra. Vyznej Bohu oblasti, kde ses nechala satanem oklamat, kde cítíš, že se tvá duše zašpinila.

A pokud máš pocit, že se tě nic z toho, co jsem psala netýká, prosím tě, i tak se otevři Bohu a popros ho, aby ti ukázal, pokud je někde třeba něco pročistit. Někdy drobnou špínu vlastním okem ani nevidíme, ale Bůh vidí vše. On ti může pomoci přinést světlo i na ta místa, kde temnotu už ani nevnímáš.

S láskou,
Erika